

F. L. VĚK.
 Obraz z dob našeho národního probuzení.
 NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

Mluví hleděla před se na stůl. Pak upřevší zrak na Věka, zeptala se: "S Thameš jste nemluvil?" "Nemluvil. Hledal jsem ho v divadle —" "Sotva byste ho byl tam našel. Je dnes opera." Zamlkla se na o. kamžik, pak dodala: "Co je teď v Praze, já ho málo mám." A povzddechla. "Praha mu je teď vzácná, a má tolik známosti," mírně Věk. "Pravda, ty známosti! A samí vlastnosti!" "To slovo řekla trpce, skoro s úsměškem tak, že Věk překvapen sebou bezděky trhla, až si toho Paula povšimla. Ale nezarážila se, nýbrž s tím pochmurným, skoro přísným výrazem v její pokraťovala: "Divíte se. Ale po takové ráně, jako já teď, a v takovém postavení, jako jsme byli," jala se nehtem rytí šárky do tabule, a upírala na ně své oči, "a jako dosud jsme, člověk prohlédne a jinak na všecko hledí."

"Ale přítel Thameš se k vám jistě nezměnil. Když pro vás tolik —" "O vím, že udělal dost, mnoho, ale teď to těžce nese, teď ho to mrzí a dává to znát. Do svatby bylo jinak, ale pak se to změnilo. A teď ještě ta smrt — A ke všemu je nás kolik a je mu to přilíh. Je pravda, vidím to, ale vyhnat je, maminku — Bettina je ovšem někdy prostofeká, ale s maminkou by se nemusil vadit. Věk jí znáte, jaká je dobráčka —" "Je-li možná?" "Ze Bettina kazí a podporuje, mně to není ovšem jedno, a snáším tu i tam. Teď mně maminka i Betty vyčítají, že ho nemám k tomu stěhování —" Jala se vypravovat, že Lotty paala a je zvala, aby se přestěhovali za ní do Vídně, že ona se vdá, a že Betty bude mojí na její místo u divadla, a Thameš že by měl také místo, tak dobrá jako v Praze, a jistě také ona, Paula. Ale Thameš že nechce ani o tom slyšet, aby ona vystupovala na jevišti, a z Prahy že také nechce, třeba že by si mohl jinde polepšit, a třeba že by také maminka měla z toho náramnou radost, kdyby byli zase s Lotty všichni pohromadě.

"Ale to vlastenectví!" dodala s trpkým úsměvem a pohodila hlavou. "Nemá na tom dost, co mu již obětoval; nechal takového pěkného postavení, on doktor, a teď zase, na novo a jen aby tu mohl zůstat mezi vlastenci, třeba v nouzi a my s ním."

F. Věk zasl. Něčeho takového byl by se od Pauly nenadál. Neměl však té chvíle dost odvahy, by jí to řekl, a jen vyslovil své podivení, že ona tak tuze z Prahy pospíchá.

"Ano, protože by jinde byl jim můj!" vybuchla. V očí jí zablesklo a přes ubledlou tvář jí přeletěl nádech ruměnce. Než v tom se zarazila, jako by byla fekla, co neměla. Věka v ten okamžik bodla bezděky žárliivost. Ale vzpomněla se, že jenže ne tak, aby Paula nebyla postřehla, že tato její slova se ho živě dotkla.

Zrak její utkvěl na jeho tváři zkoumavě, ale zároveň vrouceněji. Pak pojednou podala mu přes tabuli svou hubenou, bílou, pěknou ruku a řekla vroucenějším tónem: "Vy budete šťastnější!"

Sentimentálně se usmál, ale než něco odvětil, otevřely se dveře předního pokoje, zarahotily tam talíře, a již se hrnula paní Butteauová, majíc plné ruce nádob s večeří i džbán piva. Stavěla vše na stůl, všecka uděchána, ale rozjařená, a mluvila hovorně, že to je od "tří divých", že to není sice jako z domácí kuchyně, ale že už je teď na strojení pozdě, však že pan Věk je zase navštívil, a tu že mu ukáže, že ještě nezapomněla vařit, a aby odpustil, že nedává ani ubrus, že by to zatím vystydlo, aby jedli tak —

Paula byla večeři překvapena. Podívala se na matku, podívala se na Věka, jako by tušila, ale ten, jakoby jejího zkoumavého pohledu neviděl, mluvil s paní Butteauovou. Teď teprve si všiml, jaký to v rozpacích, a zdálo se náčinná a ná-

nuzný byt, a jak je stará paní dost dobi, každý kousek z jiné vsi. Vymlouvala to, jak mohla, ale mysl jí to nikterak nekalilo. Zasedla s mladými a chutě jim krájela a podávala. Věk, ač mu nebylo do jídla, že šetrnosti k matce i dečři jedl jako opravdový host.

Stará paní nutila, upřímně pobízela, jako jindy dělávala. Těšilo ji, že mohla pana Věka pohostit. (Na to pohoštění jeho byla by si, kdyby bylo možná, peníze jistě jinde vypůjčila, ale když jinde nemohla...) Při plném stole, a něhož však sama sobě nejméně brala, zapomněla na všechno. Byla dobré míry a proto ani hned nepostřehla, že její host je změněn, že nějak zvládněl. I začala o minulosti, kdy ještě bydlili v Roznické ulici. F. Věk si všiml, že Paula na to nic neřekla, a že při těch matčiných vzpomínkách hleděla více do stolu; on sám se nepříznal, že tam už dnes byl i u jejich bývalého bytu.

Stará paní mluvila, pobízela, nalévala, divíc se upřímně, že tak málo jedl, a zase o Bettině, škoda že tu není, ta že by si pochutnala, to že jí musí kousek schovat, beztoho že přijde z divadla jako vlk. Hned zase na Lotty došlo, ta že teď už asi telef pečinku na, ta že něco lepšího — a škoda, že její zvaní nepřišlo dřív, nežli Thameš dostal zde v Praze zase místo, že by z venkova spš byl šel do Vídně. Věk tuše, že teď snad dojde na stížnosti a na stěhování, odbočil v hovoru a měl se za chvíli k odchodu. Stará paní nechtěla o tom ani slyšet, a to že musí počkat na Bettynu, a Thameš že snad také přijde, a kapku punče že by ještě mohli — Bettyny a punče se Věk lekl, s Thamešem se teď setkali si nepřál. Bylo mu tu vůbec nějak úzko. — Paula se ho ptala, když vstal, kdy zase přijde, a brzo ať přijde.

Síbil.

"A to na celé odpoledne," doložila paní Butteauová, "víte, u děláme si zase svačinku, jak bývalo." A odešla rozsvítit do předního pokojíku lampičku.

"A to vás pak zase přivedeme na vlastenskou vřvu," řekl Věk v ten okamžik Paule, stojí proti ní s kloboukem v ruce. "Jste jí nevěrná. Víte ještě, pamatujete se, jak tenkrát Thameš, u vás ještě, přel se s pannou Lotinkou o české divadlo a o českou řeč a jak jste při něm byla? Vidím vás ještě, jak vám v očích a na tváři bylo vidět, jak jste s Thamešem, jakou máte z něho radost."

Paní Thamešová se trpce usmála.

"O, to bylo všecko jinak," odvětila. "Tenkrát jsem všecko jinak viděla." Pomlčela, pak, jakoby se rozhodla, dodala: "A leccos se pak také jinak ukázalo. Když on, Thameš — ale ne, nemluvmě o tom." To řekla živěji, chmuře čelo, když Věk chtěl slova její vyvracet. Umkl, zarazen ten rozhodností. V tom se paní Butteauová vrátila, a on dával rychleji Paule dobrou noc. — Vyprovodila jej s matkou, jež lampičkou svítla, až ke schodům. Zvaly ho ještě jednou, aby tedy brzo přišel. Jak na zatáček secho- dš se ohlídl, ale by pozdravil, a ještě jednou se mu kmitla nahoře mladá paní v šepceku, ubledlá, zapadlých krásných očí, jež za ním vážně, zamýšleně hleděly. V ten okamžik mu připadla všecka jiná, jako cizí. Zeč mu jí zaslónila, a jen ještě hlas paní Butteauové slyšel starostně za ním volající, aby dal pozor, že ty scho- dy —

F. Věk vyšel kvapně z domu, záhy však zmršnil krok. Zahnul do ulice, nehlédě na cestu. Šel a šel a ne tudy, kudy přišel, nýbrž kolem dominikánského kláštera k Perštejně a odtud do Nové aleje. Měsíc nesvítil, nebo se zatahovalo chmurami, bylo však příjemně. Prve si všiml Věk Prahy každým krokem. Teď šel něčeho a nikoho nebadaje, a ne chodníkem, nýbrž prostřed ulic, v aleji. Vracel se s neladnou myslí. Takhle si to costou v potov-

ním voze nemaloval, jak se s Paulou a s Thamešem seje. Myslíl pořád na ně. A více na Paulu, jak se změnila. Nebyl jí spokojen. V mysli jeho tkvěl hluboko její sympatický obraz, kdy byla němou, sličnou dívkou, nešťastnou, poetickou, kdy na ni nad to hleděl očima mladíka po prvé zamilovaného. Pak s ní po prvé mluvil, nedlouho po tom, co feči na- byla, v okamžiku, kdy byla tím a prvorozeným děckem přeblažená. A dnes s ní rozmlouval po druhé. To nebyla ta Paula! Neměl jejích trpkých zkušeností, v tom jí nerozuměl a byl stejného ideálního snažení jako Thameš. — Myslíval, Paula že mu bude rozumět, že dovede i obět přinést. A dnes, jak se vyjádřila o vlastenech! — Jen ona chce být první, je v mojí své matky a ta v mojí jejích sester. A Thameš mezi nimi!

Teď lépe rozuměl tomu, jak tenkrát v Králíkách byl rozhá- rán. "Jsem špatný učitel," tak- ké mu tenkrát řekl, že jeho, Věka, učil a k vlastenectví nabádal a on, Thameš, že sám teď s německými herci se světem potlouká a svou sílu utráčí, i svého ducha, že se zabíjí. To bylo všecko k vůli Paule, že její rodiny nechtěl o- pustiti; a teď, když zase byl v Praze, když i Thameš se mohl o- dati svému, tu zase na něj nalé- haj, pryč ho táhnou, aby ony, stará a Bettina s tou Lotkou by- ly pohromadě. A Paula je při- ních, i k vůli nim, i k vůli sobě, protože žáril na jeho vlastenectví. V jakých to je Thameš poměrech! Jaká ta jeho domácnost! Pracuje o vznešenou věc, pomáhá zvele- bovat vlastenecké divadlo, on nejvíce, a materskou řeč, a doma ty boje k vůli takovým herečkám! Věk také k vůli nim se jeho, Věka, prve skoro ani nezeptal, jak je u něho doma, co matka, co on. A na stará vždy o Paule před ním začínala? Zač ho má Butteauová? To jej mrzelo. Tak došel do staré aleje a když stanul opodál Prašné brány, na okamžik se roz- myšlel. Než rozhodl se do své hospody, ač nebylo pozdě. Hleda- tí známých se mu za té nálady nechtěl.

Ve svém pokoji chvíli ještě pře- cházal, pak u okna stanul. Hle- děl přes pavlač na dvůr, kde tou dohou bylo již ticho mezi formans- kými vozy, třelými vysoko do temna, v mňhavé, nevalné záři nádvorního svítlení. Věk ještě uva- žoval o své návštěvě; též na mat- ku vzpomněl, na domov, na svou tichou, čistou sedničku. A zase na Paulu myslil. Uvažoval její řeč a také mu jí bylo zase líto, když se mu mňhla na mysli, tak přepadlá, ubledlá, když se mu kmitl pohled jejích zapadlých o- čí...

Ale pojednou se vytrhl. Ozva- lof se za ním. "Co to pšete, Matoušku?" Jak se kaplan ohlídl, viděl, že pan farář vstal a že se k němu blíží. Co píše, feči neměl, neboť všecky ty příhody s mladým vo- jákem zamlčel. A že se bál, že se mu farář nahne nad stolek, a bu- de se mu dvítati do péra, jak ča- sto dělal, rychle odstříl rozep- saný list a hmlit do ruky listů opodál, na něž opisoval z různých pramenů a knih i listin, jak nač přišel, svá miscellanea, různé zprávy historické, verše, ataré ná- pis a různé paměti hodné i ne- hodné věci.

"Tak co?" ptal se farář už u samého stolk; a nahýbaje se nad něj pravil: "Krouťte sebou." "I to jen tak. Tuhle." "No tak čtete." Starý kaplan nahlédl do listu maně vytaženého a zarazil se. "Tak co, Matoušku. Jako byste nechtěl —" "I nic není, o znameních." "O jakých znameních?" "I o znameních smrti, jak je mňvaly některé rody." "Ab, ab, to je pěkné. A nic jste mi nikdy o tom neřekl. A teď zas, jakoby — Snad nemyslíte, že se bojím té a smrti. Nic se nebojím. Tak co tu máte? Čtete?" "I, že Slavatům se ukazovala bílá paní, to je známo," oznamo- val Vrba dle listu, jež vzal do ru- ky. "Lobkovicové slyšají zvuk zvonce, Martinicům zjevuje se v kapli na Smečném světlo nebo spa- dne erb. Černínové slyšají na Chuděnickém zámku šust, jako když písek padá —" "A co se zjevuje obyčejným farářům?" ptal se staroch a jeho zapadlá, bezzubá ústa se usmíva- la. "A těm nic. Když nejsou 'fon,' to se smrt nenamáhá, aby se po- slušně ohlásila. Je to přec jen do- brá věc být kavalírem, vědí. To se může jen převléknout a jít, vše- cko, jak se patří."

Ale Matoušek ustal v žertovném tónu, nebo starý farář pojednou zvažněv upřal na něj zapadlé oči, až se pak ozval: "A myslíte, Matoušku, že oby- čejným lidem se smrt nehlásí?" "No, slyšel jsem také; ale kdo pak ví. Že prý jako když prtem do okna třikrát šlehe —" "Tak, tak," vpadl mu farář do řeči a koural se zase ke křeslu; se- děl shrbeně, chvíli mlčky, až pak se ozval vážně, nějak měkce: "Jak pak, Matoušku, bude-li se vám přece stýskat, až tu nebu- du —" "Ale vždyť tu ještě jsou; a pak ještě je tu P. Lang a Fulgentius Kabánek, a ty oni musejí pře- čkat —" "A tof; ale ti tu dlouho nebu- dou, a já pak po nich už teprva ne. Jen nečtete. No, necht. Ale já k vůli vám, Matoušku. Víte- li, já na vás myslím." "Ale, pane faráři —" "No bude, bude se vám, Ma- toušku, stýskat," obracel farář žertovně, "vždyť už nebudete mít koho třpat a zlobit." "Já se jich nazlobím," odvětil kaplan tónem, který šel do fará- řovy noty.

"A ještě málo, tak ne. Jako večera; a — a —" tu rychle, pokud mohl, farář vstal a rovněž tak sebral k oknu. "Tak jak, jak tamhle u jesuitů sv. Ignáce, má tu zář do- bré, nebo nemá? Pořád se o to přete. Jen pojďte, pojďte."

P. Vrba musil k oknu a podívat se směrem, kam ukazovala kon- statná starcova ruka, na sochu sv. Ignáce nad kostelním štítem, ko- lem níž svítla a trpytla se vy- zlačená svatozář od hlavy až k nohám.

"A pane faráři, bránějí si jezo- vity jak chtějí, tohle vyvedli pa- tres bloupost, to je chyba, proto- že ta zář je znamením cultus Hy- perdulae, ta patří jenom Panen- ce Marii a dost, a žádnému jiné- mu, a dost povídám, a sv. I- gnáce —"

Umkl. Spatřil něco, co jeho pozornost zajalo. Opodál, před jejích okny, jely dva otevřené sešské vozy lehké s košatinami. V prvním sedělo několik mužských v kloboucích i v beranicích. Ve voze byli zapřazeni dva koně, a dva bělouši, bez femení i bez se- del, s podvážanými ohony šli ve- dle nich volně přivázaní, čtyři

Farma na prodej!

840-akrová farma v západní Nebrasce se prodá. Obytné stavení, stáj, slepičnick, sýpka jsou z kame- ne. Kovárna a koupelna pro dobytek. Dva nové větráky. 250 akrů vzděláno, z těch 100 akrů letos zdiskováno. Škola 2 míle a nádražní stanice tři míle vzdálená. Cena \$25.00 za akr. Adresu adši administrace tohoto listu. 35tf

České mlýny, ve Wilber, Nebr.

Vyrabitelé nejlepší pšeničné a pravé šitné mouky, jakož i česká krupičky.

Mouka naše jest k dostání u všech českých grocerišt v Omaze a South Omaze.

Zda-li jedenkrát zkouší mouku Wilberskou, která jest ta nejlepší v trhu, pečivo bude se na vás jen smát.

Těž máme sklady v Lincoln, Nebr., Cedar Rapids, Ia., Chicago, Ill., Oklahoma City, Okla., Marshalltown, Ia., a St. Louis, Mo. 48-12

ZVONÍČEK & AKSAMIT, maj.

pak hnědáci, také tak volní, krá- čeli uvázení za vozem plni uschlé- ho bláta. Za tím povozem patně koňských handleřů jel druhý, podobný, a v tom za kočím seděl nějaký muž a ženská. To vše ne- bylo nic neobyčejného, ale to pře- kvapilo P. Vrba a také faráře Hejnu, že oba povozy před jejich domem zastavily, že z toho druhé- ho vylezl sedlák ve dlouhém, tma- vozeleném kabátě a v beranici s mňšlčkama, za ním že pak hbitě, jako veveřice, sestoupila ta jeho společnice, patně mladá, a ta při- stoupivši k prvnímu povozu, poda- la tam nějakému pantátovi ruku, jenž jí, jak se podobalo, něco důtlivě říkal. Pak odstoupila, ta- ké ten sedlák tēm v předním po- voze s Bohem pokynul. Povoz je- jich se hnul a jel dále, a za ním se pustil také druhý vůz, když se- dlák byl panchokovi něco nařídil. A nyní se obrátil k své společnici, jež se zatím zvědavě kolem rozhlí- žela. Byla v červených, vlněných punčochách, v slušném městském kožíšku a měla na hlavě čapku lemovanou kožešinou s třapcem s dýnka visícím.

"Jdou k nám!" zvolal P. Vrba. "K nám? Co u nás?" "A je to na mou té, že to oni! Milčický rychtář, Vavák, vědí ten písniček, také vlastence, co umí měřit jako geometr, a také spíšeje do novin. A ta — i safiente —" "To je jeho deera?" "Pěkná deera! To je — že už ji veze!" a plesknul dlaní o dlaně.

Tušil, že je to Maternová, dee- ra po onom myslivci šlechtického rodu, jehož bratra, majora ve vý- službě, si vzal tenkrát za úkol, když mu Kramerius vypověděl o- sud té dívčiny i jejího rodu, jak je znal z Vavákovy listu, vyhle- dat. O tom děvčeti, či o té sle- čince, jak jí také pro šlechtický původ říkal, pověděl už také pa- nu faráři; o Milčickém však se- dlákoví, jenž to psaní přinesl, se ni slovem nezmínil, udav jen, že to má všecko od pana Krameria dle Vavákovy zprávy. A pro tu sle- činku také obnovil P. Vrba zná- most s Milčickým rychtářem. Psal mu dvakráte. Po prvé, má-li ta Maternová listiny o svém šlechtic- kém rodu. Na to Vavák odpsal, že po neobětiku myslivci jejím otcí, něco takového zůstalo, ale že si to vzal pan farář v Městei. Po té za nějaký čas psal Vavák sám, naléhaje, aby páni v Praze, pan Kramerius i velebný pán a jejich

Luxus
 REG. U.S. PAT. OFF.

THE BEERYOU LIKE

Za dob minulých bylo vaření piva praed pokusnou; dnes však je vědeckou prací a zde ten, na němž se osvědčila. 42 tfe

FRED KRUG BREWING CO.
 OMAHA, U. S. A.

Sdružení českých lékařů
 v Omaze a South Omaze

DR. CHALOUPKA EDW. 443 sev. 24. ul. So. Omaha. Telefon South 173.	DR. PETR F. J. 1407 již. 16. ul., Omaha. Telefon Douglas 3325.
DR. KÁLAL F. J. 206 Karbach Bl., Omaha. Telefon Douglas 1741.	DR. ŠIMÁNEK G. F. 1262 již. 13. ul., Omaha. Telefon Douglas 3760.
DR. KOUTSKÝ JOHN W. 405 sev. 24. ul., So. Omaha. Telefon South 142.	DR. ŠRÁMEK J. M. 1614 již. 8. ul., Omaha. Telefon Red 4292.
DR. NĚMEC CHAS J. 1316 William ul., Omaha. Telefon Douglas 2817.	DR. SWOBODA LOUIS, 301 Paxton Blk., Omaha. Telefon Douglas 807.

My shora uvedeni lékaři dle pravidel lékařské etikety seřádaní dle abecedy, nejsou ovšem ovládnutí lékařskými úkoly nebo sama v kterých- koliv lékařských svými pacienty, nechtějí se je to jakýmkoliv způsobem, v- te správách místních nebo osobních. 43tf